

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové, soudkyně JUDr. Evy Lukotkové a soudce Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce: **Společenství vlastníků jednotek v domě Lesnická 1956/1, Boskovice**, se sídlem Boskovice, Lesnická 1956/1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3/5, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) M. Š.**, zast. JUDr. Ivo Panákem, advokátem se sídlem Mezírka 1, Brno, **2) R. Š.**, zast. JUDr. Ivo Panákem, advokátem se sídlem Mezírka 1, Brno, **3) Ing. L. W.**, **4) J. H.**, **5) M. H.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.2.2013, č.j. JMK 1098/2013, sp.zn. S-JMK 1098/2013 OUPSŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 23. 4. 2013 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 20. 2. 2013, č. j. JMK 1098/2013, sp.zn. S-JMK1098/2013 OUPSŘ, kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Boskovice, odboru výstavby a územního plánování, ze dne 1. 10. 2012, č. j. DMBO 12072/2012, sp.zn. SMBO 7133/2012/STAV/malac – „územní rozhodnutí ve věci novostavby víceúčelového objektu spočívajícího v novostavbě bytového domu“, tak, že odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Žalobce ve věci namítl, že byl napadenými rozhodnutími zkrácen na svých právech, neboť bylo nedostatečně přihlédnuto k jeho námitkám a jeho námitky byly nedostatečně vypořádány pouhým konstatováním o jejich neoprávněnosti namísto řešení konkrétních námitek směřujících ke stavebnětechnickým atributům odporovaného záměru. Podle žalobce se správní úřady nezabývaly dostatečně splněním předepsaných podmínek pro povolení umístění stavby. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval příkladnými připomínkami, ačkoliv žalobce napadl a zpochybnil celé prvostupňové řízení.

Žalobce dále uvedl, že si nechal zpracovat odborné posouzení, který však byl v průběhu odvolacího řízení teprve zpracováván, avšak vyjadřuje skutečnosti, namítané žalobcem po celou dobu řízení a týká se splnění podmínek, které měly správní orgány zkoumat ex offio.

Podle žalobce dojde realizací stavby k narušení pohody bydlení členů žalobce nad únosnou mez.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 28. 5. 2013, ve kterém uvedl, že obsah žaloby je nad rámec odvolání. V podaném odvolání byly uplatněny toliko a pouze konkrétní připomínky, kterými se žalovaný řádně zabýval a vypořádal je v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K tvrzenému omezení pohody bydlení žalovaný rovněž odkázal na žalobou napadené rozhodnutí. Závěrem žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou ze dne 2. 8. 2013, ve které konstatoval, že se žalovaný zaměřil pouze na původní připomínky a nezabýval se skutečným stavem, danými podmínkami v místě stavby a právními náležitostmi, které doposud nejsou vyjasněny.

Ve věci se dále vyjádřily osoby zúčastněné na řízení. M. Š. a R. Š. uvedli, že celému řízení o umístění stavby předcházela řada úkonů popsanych v územním rozhodnutí. Žalobce podle jmenovaných neuvádí žádné nové skutečnosti, které by měly mít dopad na změnu pravomocných rozhodnutí. Jmenovaní uvedli, že žalobce užívá cizí majetek bez souhlasu vlastníka, což se výstavbou změní. Výstavba podle jmenovaných nemůže přinést žalobci žádné zhoršení jeho bydlení než to, že budou zrušena parkovací místa a přemístěny popelnice, když si žalobce zvykl neoprávněně užívat cizí pozemek jako parkoviště vozů a odkladiště popelnic.

Taktéž jako osoba zúčastněná na řízení se ve věci vyjádřili i J. H. a M. H., kteří uvedli, že stavbou víceúčelového objektu bude znemožněn výjezd vozidel na hlavní pozemní komunikaci pro značnou nepřehlednost v dané lokalitě, dále vzniknou komplikace při svozu odpadů, parkování. Zároveň poukázali i na odlišný přístup stavebního úřadu, neboť jim bylo původně sděleno, že v předmětné lokalitě není možná další výstavba.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

Nedostatečné vypořádání námitek v územním řízení

Námitky směřující do nedostatečného vypořádání námitek uplatněných v územním řízení neshledal soud důvodnými.

V průběhu územního řízení podal žalobce proti umísťované stavbě (podle obsahu správního spisu) námitky uvedené v podání ze dne 23. 7. 2012, které se následně staly i přílohou protokolu o ústním jednání ze dne 14. 8. 2012. Tyto námitky reprodukoval prvostupňový stavební úřad pod bodem III. prvostupňového rozhodnutí, kde o nich zároveň rozhodl. Reprodukce námitek přesně odpovídá podání žalobce ze dne 23. 7. 2012.

V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se stavební úřad věcně zabýval každou jednotlivou námitkou, když její zamítnutí buď věcně odůvodnil, nebo odkázal na uplatnění některých námitek ve stavebním řízení.

Tvrzení žalobce, že by nebylo dostatečně přihlédnuto k jeho námitkám, resp. že se správní orgán s námitkami nedostatečně vypořádal a odmítal je obecnými konstatováními, nemá oporu ve zjištěních soudu s ohledem na obsah správního spisu a prvostupňového rozhodnutí. Je zřejmé, že velmi stručně uplatněné námitky žalobce stavební úřad tam, kde bylo možné a účelné jejich věcné vypořádání, dostatečně zdůvodnil. Vypořádal otázku užívání dotčeného pozemku, a to s argumentací spočívající v neoprávněném využívání dotčeného pozemku, vypořádal otázku parkovacích míst i objízdnosti nemovitosti žalobce, a to jak s ohledem na skutková zjištění v místě, tak i s ohledem na znění vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, a vypořádal námitku nevhodnosti podoby stavby a jejího umístění do dané lokality. Ostatní námitky mají svůj prostor k vypořádání ve stavebním řízení.

Nedostatečné vypořádání odvolacích námitek

Námitky směřující do nedostatečného vypořádání odvolacích námitek neshledal soud důvodnými.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce brojil proti prvostupňovému rozhodnutí odvoláním, které je datované 17. 10. 2012 a ve kterém brojil proti hodnocení zpevněné plochy pro parkování a popelnice na parcele č. 1901/13 v k.ú. Boskovice s tím, že se prakticky jedná o veřejné prostranství sloužící obecnému užívání bez ohledu na vlastnictví. Ke změně územního plánu se nemohl žalobce vyjádřit. Dále v odvolání žalobce vyjádřil konkrétní námitku ve vztahu k rozdílné výšce budov, namítl, že nebylo rozhodnuto o námitce nevyvěšení informace o záměru žadatele, a namítl, že mu nebyl předložen, ani jím podepsán protokol o výsledku veřejného ústního jednání, o kterém hovoří prvostupňové rozhodnutí.

Jiné odvolání žalobce ve správním spise založené není. Zejména není ve spise založena listina z 6. 11. 2012, kterou přiložil žalobce k podané žalobě a která je nazvána *odvolání proti územnímu rozhodnutí spis. zn. SMBO 7133/2012/STAV/malac, č. j. DMBO 12072/2012 ze dne 1.10.2012*, která není nikým podepsána, není z ní patné, kdo ji vyhotovil, zda byla předložena správnímu orgánu a, pokud vůbec, kým byla předložena správnímu orgánu.

Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný uvedené námitky v odvolání shrnul a následně se jimi věcně zabýval. K námitce charakteru zpevněné plochy pro parkování a popelnice na parcele č. 1901/13 v k.ú. Boskovice jako manipulační plochy uvedl, že pokud tato plocha sloužila jako manipulační při výstavbě, měla být po ukončení stavby odstraněna, jedná se tedy o zpevněnou plochu, která není povolena a nikdy nebylo vydáno povolení užívat ji jako parkoviště. K námitce charakteru zpevněné plochy pro parkování a popelnice na parcele č. 1901/13 v k.ú. Boskovice jako veřejného prostranství uvedl, že skutečnost, že je pozemek volně přístupný a není na něj jeho vlastníkem zamezen přístup, neznamená, že má sloužit veřejnosti. Jiné než vlastníkem zamýšlené využití je dle žalovaného zcela bezprávné. K námitce nepředložení nepodepsání protokolu o výsledku veřejného ústního jednání, o kterém hovoří prvostupňové rozhodnutí, žalovaný uvedl, že na předmětném protokolu ze dne 14. 6. 2012 jsou podpisy všech zúčastněných, tedy i odvolatele. Splnění povinností zveřejnit povinné informace stavebník splnil, o čemž je doklad v uvedeném protokole, o němž, dle žalovaného, žalobce tvrdí, že mu není znám, ale přesto ho podepsal. Námitka rozdílné výšky podle žalovaného nebyla uplatněna, a proto se s ní nemohl prvostupňový správní orgán vypořádat. Námitku případného zatékání a praskání omítky domu žalobce prvostupňový správní orgán dle žalovaného vypořádal.

Z uvedeného vyplývá, že žalobce v podaném odvolání neuplatnil žádné obecné námitky, ale zcela konkrétně brojil proti vypořádání námitek pod písmeny a), e), c) v prvostupňovém rozhodnutí a dále uplatnil dvě další námitky, a to pochybení při zveřejnění povinných informací a pochybení při zpracování protokolu z ústního jednání. Všechny žalobcem uplatněné námitky žalovaný vypořádal. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobce v podaném odvolání napadl a zpochybnil celé prvostupňové řízení a rozhodnutí.

Podle ustanovení § 89 odst. 2 přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho

správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Z obsahu správní spisu vyplývá, že žalovaný postupoval procesně zcela v souladu se zákonem, pokud přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných odvolacích námitek. Skutečnost, že došlo k vypořádání jednotlivých odvolacích námitek plně potvrzuje obsah žalobou napadeného rozhodnutí.

Pohoda bydlení

Námitku soud neshledal jako důvodnou.

Je třeba konstatovat, že každá nová výstavba představuje zásah do pohody bydlení vlastníků stávajících nemovitostí. Konečně totéž konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, na který odkazoval žalobce v podané žalobě. Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Je ovšem nutno zdůraznit, že požadavky na pohodu bydlení nelze absolutizovat a že určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, přičemž po vlastních okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, je-li přiměřené poměrům. Ostatně i normy soukromoprávní operují v právu imisí s pojmem zatížení „nad míru přiměřenou poměrům“ (§ 5 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů).“* Absolutizace pohody bydlení by v podstatě způsobila nemožnost jakékoliv stavby v intravilánech obcí, kde již existuje stávající výstavba. Při vědomí si těchto skutečností soud posoudil žalobcem uplatněnou námitku.

Předně je třeba zdůraznit, že žalobce v odvolání tuto námitku neuvedl. Teprve v žalobě specifikuje dotčení pohody bydlení tím, že namítá nerespektování charakteru zástavby – řadové domy obdélníkové základny, zamýšlený projekt má půdorys tvaru L, negativa komerčního využití přízemních pater, negativní následky v souvislosti se zásobováním a omezením v zadním traktu a vydržení práva věcného břemene k rušeným parkovacím a popelnicovým místům.

Nelze se při seznámení s obsahem správního spisu a námitek žalobce ubránit hodnocení, že veškeré úkony žalobce směřují k zachování stávajícího stavu, tedy využívání pozemku, které je ve vlastnictví osoby odlišné od žalobce, ku prospěchu žalobce, resp. jeho členů. Z obsahu spisu je zřejmé, že žalobce využíval ku svému prospěchu cizí pozemek k parkování a umístění popelnic a v okamžiku, kdy vlastník pozemku chce realizovat vlastní záměry s tímto pozemkem, projevuje žalobce s využitím pozemku nesouhlas. S tím souvisí námitka vydržení práva věcného břemene k rušeným parkovacím a popelnicovým místům. Posouzení možného vydržení práva věcného břemene nepřísluší soudu ve správním soudnictví. Pokud se žalobce domnívá, nebo domníval, že došlo k vydržení práva věcného břemene, měl toto právo uplatnit určovací žalobou v rámci soudního řízení podle občanského soudního řádu. V souzené věci žádné právo odpovídající věcnému břemeni žalobce nebylo prokázáno, a tudíž soud vychází z toho, že se v případě předmětných pozemků jedná o pozemky neztížené věcným břemenem. Pouze na okraj je tomu třeba uvést, že se touto otázkou částečně zabýval žalovaný, a to při hodnocení legitimacy užívání dotčených pozemků žalobcem a jasně uvedl,

že současná zpevněná plocha není povolena a nebylo nikdy vydáno povolení užívat ji jako parkoviště. Ani povolení zpevněné plochy ani povolení jejího využívání jako parkoviště žalobce v žalobě neprokázal.

Dále má být pohoda bydlení žalobce narušena nerespektováním charakteru zástavby, když se v případě ostatních staveb jedná o řadové domy obdélníkové základny a zamýšlený projekt má půdorys tvaru L. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že plánovaná stavba je koncipována jako otevřená jednak do ulice Lesnická a jednak do ulice Lidická. Ve vztahu k ulici Lidická pak bude vytvářet novou uliční frontu. Námitka žalobce ohledně tvarové odlišnosti ve vztahu k nemovitostem na ulici Lesnická je bezpochyby důvodná. Na jedné straně ulice Lesnická se nachází rodinné domy, na druhé straně bytové domy panelové konstrukce. Zároveň je ale z obsahu správního spisu (z výkresu situace širších vztahů) patrné, že nejbližší okolí ulice Lesnická je stavebně velmi různorodé, kde u ulice Lidická některé objekty tvoří uliční frontu rovnoběžně s ulicí Lidická, naopak na protější straně ulice Lidická jsou kolmé navazující ulice např. Lesnická, Na Horce atd., kde je uliční fronta tvořena až v těchto kolmých ulicích. Zároveň mezi zástavbu jsou vklíněny stavby občanské vybavenosti, jako např. zdravotní středisko. Již z pouhého nahlédnutí do výkresu situace širších vztahů na zachycené tvary objektů je patrné, že kromě různorodosti organizace výstavby se na daném území vyskytuje i výrazná tvarová různorodost v půdorysech jednotlivých staveb. Přímě naproti ulici Lesnická se nachází objekty, jejichž celkový půdorys je ve tvaru L nebo U. Soud na základě uvedeného a na základě zakreslení zamýšlené stavby ve výkresu situace širších vztahů nedospěl k závěru, že by tvarová odlišnost od navazující zástavby na ulici Lesnická, resp. navázání stavby na současnou stavbu na ulici Lesnická a její dokončení ve tvaru L podél ulice Lidická jakkoliv zásadně tvarově narušilo stávající lokalitu tak, aby mohla touto tvarovou odlišností být narušena pohoda bydlení členů žalobce nad míru přiměřenou poměrům.

Obdobně jako v přecházejícím případě musí dát soud žalobci za pravdu, že komerční využití přízemních pater zamýšlené stavby může narušit pohodu bydlení v dané lokalitě, nicméně narušení pohody bydlení nad míru přiměřenou poměrům může nastat ve vazbě na nevhodnou volbu provozoven v těchto komerčních prostorách. Lze zcela jednoznačně konstatovat zásadní rozdíl mezi využitím např. pro lékárnu a pro pohostinské zařízení. Podle názoru soudu pouze samotné zamýšlené umístění komerčních prostor do objektu nemůže narušit pohodu bydlení žalobce nad míru přiměřenou poměrům tak, aby soud kvůli umístění těchto komerčních prostor shledal umístění stavby v rozporu s právy žalobce.

Dále žalobce namítl negativní následky v souvislosti se zásobováním a omezením v zadním traktu. V případě zásobování se může jednat především o negativní následky způsobené nadměrným hlukem, který by mohlo způsobovat navážení zboží, tedy hlukem od automobilů a hlukem při manipulaci s nákladem. Zároveň s tím souvisí i případné exhalace nákladních automobilů. Soud tuto námitku neshledal důvodnou. Ze samotné žaloby, a tedy z vyjádření žalobce, je patrné, že v současné době sám žalobce využívá předmětné pozemky (ve vlastnictví od něj odlišné osoby) k umístění svých popelnic. Soud má za to, že tyto nádoby na komunální odpad jsou vyváženy a je tedy na dotčených pozemcích realizován svoz komunálního odpadu. Je tedy zřejmé, že i v současné době je žalobce dotčen hlukem nákladních vozidel, které jsou ke svozu komunálního odpadu určeny, hlukem při manipulaci

s popelnicemi a konečně i exhalacemi, které tyto automobily produkují. Soud tedy nemá za to, že by v souvislosti s realizací komerčních prostor v zamýšlené zástavbě a s jejich zásobováním vznikalo zásadně vyšší zatížení dotčených pozemků automobilovou dopravou oproti současnému stavu.

Námítky uvedené v podání ze dne 6. 11. 2012, které bylo přiloženo k žalobě

V žalobě žalobce odkázal na podání, které nechával zpracovat pro odvolací řízení, ale které v něm již nestihl uplatnit. Soud tyto námítky pojal jako žalobní námítky, přezkoumal je a neshledal je jako důvodné.

V první z těchto námitek poukázal žalobce na to, že *umístění stavby bytového domu je v rozporu s požadavkem ustanovení § 22 vyhl. č. 501/2006 Sb. na minimální dvanáctimetrovou šířku veřejného prostranství, zpřístupňujícího pozemek bytového domu č.p. 1956/1 po ulici Lesnická.*

Ustanovení § 22 vyhl. č. 501/2006 Sb. na umístění stavby nedopadá. Uvedené ustanovení dopadá na vymezení pozemků, tedy jejich charakteru. Systematicky je řazeno v části třetí hlavě I. uvedené vyhlášky mezi § 20 až § 22. Podle ustanovení § 20 odst. 1 citované vyhlášky je v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umísťování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území. Podle odst. 3 téhož ustanovení se pozemek vždy vymezuje tak, aby svými vlastnostmi, zejména velikostí, polohou, plošným a prostorovým uspořádáním, umožňoval využití pro navrhovaný účel a byl dopravně napojen na veřejně přístupnou pozemní komunikaci.

Ustanovení § 22 citované vyhlášky dopadá na pozemky veřejných prostranství, jak už konečně napovídá název uvedeného ustanovení. Namítaná dvanáctimetrová šířka je šířkou veřejného prostranství, jehož součástí je pozemní komunikace zpřístupňující pozemek bytového domu. Napadeným rozhodnutím ale nebylo vymežováno žádné veřejné prostranství a tedy ustanovení, dopadající na vymezení veřejného prostranství nemuselo být ze strany stavebního úřadu zohledňováno. Zamýšlená stavba je umísťována na pozemku, který je vymezen jako stavební, nikoliv jako veřejné prostranství.

Ve druhé z námitek brojil žalobce proti *podhodnocení parkování vozidel u navrhované stavby* s tím, že nelze uplatnit koeficient dostupnosti 0,8 pro bytové domy. Soud přezkoumal technickou zprávu, která je součástí spisové dokumentace a zjistil následující. Pro umísťovanou stavbu je zamýšleno celkem 8 parkovacích míst. Výpočet je rozdělen na parkovací a odstavná místa. Pro bytové jednotky jsou navrhována odstavná místa a pro komerční prostory je parkování děleno v poměru 90 % parkovací místa / 10 % odstavná místa. Pro odstavná místa je použit koeficient 1, pro parkovací místa je použit koeficient 0,8. Z uvedeného je patrné, že koeficient 0,8 byl použit ve vztahu ke komerčním prostorům, nikoliv ve vztahu k výpočtu požadovaných míst pro bytové jednotky. Počet míst pro bytové jednotky odpovídá normě ČSN 73 6110 a není redukován koeficientem dostupnosti.

Ve třetí z námitek brojil žalobce proti tomu, že *chybí výpočet potřeby parkovacích stání pro obytný okrsek*. Pojem obytný okrsek se vztahuje k členění sídlištních útvarů, kdy je třeba zajistit všechny nutné funkční vazby potřeb obyvatel sídliště. Tyto sídlištní útvary jsou členěny na obytné skupiny, obytné okrsky a obytné čtvrtě, přičemž obytný okrsek se skládá z několika obytných skupin a bývá v něm začleněna i základní občanská vybavenost. V literatuře je jako obytný okrsek označena např. stavba části sídliště Brno-Lesná (srov. např. Ševčík Oldřich, Beneš Ondřej: *Architektura 60. let „Zlatá šedesátá léta“ v české architektuře 20. Století*, Grada Publishing a.s., 2009). V souzené věci není územním rozhodnutím zcela jistě rozhodováno o umístění obytného okrsku typu Brno-Lesná, ale pouze o umístění jediného domu. Proto plně postačuje výpočet parkovacích míst pro potřeby dané stavby.

Ve čtvrté námitce žalobce brojil proti *rozměrům stání pro osoby s tělesným postižením*. Podle normy ČSN 73 6056 bod 6.6.3 musí mít toto parkovací místo šíři nejméně 3,5 m, v případě, že se jedná o parkovací místo s podélným řazením, měla by být délka nejméně 7,0 m. Z obsahu spisové dokumentace, a to z výkresu Situace (F 02), vyplývá, že parkovací místo pro osoby tělesně postižené má navrhovanou šířku 3,5 m a nejedná se o parkovací místo s podélným řazením. Soud má tedy za to, že podmínky citované normy jsou splněny a rozměry předmětného parkovacího místa odpovídají právní úpravě. Vzdálenost od křižovatky není citovanou normou upravována.

V páté z námitek žalobce brojil proti *chybějícímu souhlasnému stanovisku dotčeného orgánu státní správy* ve věcech bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. K dopravní situaci zaujala stanovisko Správa a údržba silnic Jihomoravského kraje, která souhlasila s umístěním stavby v případě, že budou práce prováděny bez přerušení silničního provozu a na vozovku nebude ukládán žádný výkopový materiál. Je tedy zřejmé, že dopad na komunikace byl zohledňován.

Závěrem žalobce namítl, že nepovažuje za uspokojivě vyřešenou ani námitku *zrušení parkovacích stání v místě* navržené lokality. V tomto bodě soud zcela odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí, kde je jasně konstatováno, že na pozemku, kde má být zamýšlená stavba umístěna nikdy nebyla povolena parkovací místa. Logicky tedy nelze ani žádná parkovací místa zrušit. Pokud se jedná o faktické zrušení míst, která byla používána k parkování, tak soud opětovně konstatuje, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že předmětné pozemky byly k parkování využívány neoprávněně a žalobce v průběhu soudního řízení nijak nedoložil, že by byl oprávněn předmětné pozemky užívat a využívat je k parkování.

Žalobce zároveň tvrdí, že se *v případě předmětných pozemků jedná o veřejné prostranství*.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) bod 4. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) jsou veřejnou infrastrukturou pozemky, stavby, zařízení, a to veřejné prostranství, zřizované nebo užívané ve veřejném zájmu.

Podle ustanovení § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), jsou veřejným prostranstvím všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 vyhl. 501/2006 Sb. se plochy veřejných prostranství obvykle samostatně vymezují za účelem zajištění podmínek pro přiměřené umístění, rozsah a dostupnost pozemků veřejných prostranství) a k zajištění podmínek pro jejich užívání v souladu s jejich významem a účelem.

Podle odst. 2 téhož ustanovení plochy veřejných prostranství zahrnují zpravidla stávající a navrhované pozemky jednotlivých druhů veřejných prostranství a další pozemky související dopravní a technické infrastruktury a občanského vybavení, sloučitelné s účelem veřejných prostranství. Pro každé dva hektary zastavitelné plochy bydlení, rekreace, občanského vybavení anebo smíšené obytné se vymezuje s touto zastavitelnou plochou související plocha veřejného prostranství o výměře nejméně 1000 m²; do této výměry se nezapočítávají pozemní komunikace.

Z uvedených ustanovení je zřejmé, že veřejným prostranstvím jsou náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání. Zároveň je z uvedených ustanovení patrné, že tato veřejná prostranství jsou obvykle vymezována.

Podle nálezu Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 21/02 ze dne 22. 3. 2005 lze za veřejné prostranství „považovat každý prostor, který je přístupný všem bez omezení, slouží obecnému užívání a je jako veřejné prostranství určen v obecně závazné vyhlášce obce. Podle § 14 odst. 2 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, obec určí obecně závaznou vyhláškou místa, která v obci podléhají poplatku za užívání veřejného prostranství. Jedná se o rozhodování, které je v samostatné působnosti obce ve smyslu § 35 zákona o obcích. Při tomto rozhodování je obec vázána nejen definicí veřejného prostranství obsaženou v § 34 téhož zákona, ale celým systémem územního plánování a stavebního řízení podle zvláštních předpisů. Právo vlastníka bránit se obecnému užívání jeho majetku soukromoprávní cestou (žalobou u obecního soudu) není rovněž nijak omezeno. Možnost vlastníka bránit se "actione negatoria" připouští i předválečná právní teorie (srov. citovaný Slovník veřejného práva, str. 994). Ve světle tohoto lze konstatovat, že vlastníci mají možnost se bránit před svévolným rozhodováním obce o veřejném prostranství.

Definici veřejného prostranství obsaženou v § 34 zákona o obcích nelze podle názoru Ústavního soudu považovat za příliš širokou. Jak konstatoval Senát ve svém vyjádření, se kterým se ztotožňuje i Ústavní soud, slova "a další prostory přístupné bez omezení" obsažená v tomto ustanovení je nutné vykládat tak, že nejde o jakékoliv prostory, tj. "jiné prostory", ale že jde o prostranství mající obdobný charakter jako "náměstí, tržiště, silnice, místní komunikace, parky a veřejná zeleň".

Žalobce krom svého tvrzení, že se jedná v případě dotčeného pozemku o veřejné prostranství, nedoložil, že by dotčený pozemek byl jako veřejné prostranství určen obecně

závaznou vyhláškou nebo územním plánem. Zjevně se jedná o stavební pozemek, tedy nejedná se o pozemek, který by byl určen k realizaci funkce náměstí, ulice, tržiště, chodníků, veřejné zeleně nebo parku. Skutečnost, že vlastník pozemku po určitou dobu aktivně nebránil průchodu přes dotčený pozemek, neznamená, že by se z pozemku stalo automaticky veřejné prostranství. Nadto soud znovu opakuje, že z podání žalobce je spíše než zájem o veřejné blaho prostřednictvím zachování veřejného prostranství patrný zájem soukromý na parkování a skladování nádob pro ukládání komunálního odpadu.

Soud tedy ve shodě se žalovaným nepovažuje dotčený pozemek za veřejné prostranství.

Ze všeho shora uvedeného vyplývá, že soud neshledal žádnou žalobcem uplatněnou námitku jako důvodnou, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. prosince 2014

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu